

Ατενίζοντας τον χρόνο που πέρασε - Του Επισκόπου Κωνσταντιανής Κοσμά

/ [Γνώμες](#)

Άλλος ένας χρόνος πέρασε. Πέρασε, για να οδηγηθεί στην αιωνιότητα. Έφυγε για πάντα. Έφυγε παίρνοντας μαζί του χίλιες δυο αναμνήσεις. Αναμνήσεις ευχάριστες και δυσάρεστες. Αναμνήσεις καλές και πικρές. Άλλος ένας χρόνος έφυγε σαν όνειρο. Ένας χρόνος, που άφησε πίσω του τα σημάδια της προσωπικής μας παρουσίας. Μιας παρουσίας που για άλλους ήταν ευεργετική, για άλλους τυπική και για άλλους ενοχλητική.

Άφησε στιγμές που δεν αλλοιώθηκαν με το πέρασμα του χρόνου, αλλά καλλιεργήθηκαν ανάλογα με την προσωπική μας πνευματική κατάσταση και έδωσαν το έναυσμα να αξιοποιηθούν μέσα από το πρίσμα της ευαγγελικής διδασκαλίας.

Αυτή η εγγύτητα του ευαγγελίου με το χρόνο μας δείχνει ακριβώς το πώς θα πρέπει να μοιράζεται ο χρόνος στη ζωή μας, αναδεικνύοντας όλο και περισσότερο την ανάγκη μας, όχι μόνο για την καθημερινή τροφοδοσία μας με το λόγο του Θεού και τα μυστήρια της Εκκλησίας, αλλά και για την αναζήτησή της πέραν του τάφου ζωής. Εξάλλου, η ζωή είναι αλλού. Όλη μας η επίγεια ζωή είναι απλώς μια ατέλειωτη αναμονή μέσα σ' έναν κόσμο που ψάνει να βρει το νόημα της αιώνιας ζωής.

Σημειώνει ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας,

Αρχιμ. Πέτρος: Δυστυχώς μεγαλώνουμε με τα πρότυπα του κόσμου και δεν γνωρίζουμε πώς να χειριστούμε το μεγάλο δώρο που λέγεται χρόνος στη ζωή μας. Στο σκοτάδι της άγνοιας οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν το χρόνο στρεφόμενοι νοσταλγικά στο παρελθόν, που δεν τους ανήκει πλέον. Άλλοτε ο εχθρός τους οδηγεί σε απόγνωση, θυμίζοντάς τους όλες τις αποτυχίες του παρελθόντος. Άλλοι μεταθέτουν το νου τους στο μέλλον μέσω της φαντασίας. Είναι τραγικό που ο άνθρωπος τείνει να παρατηρεί στους άλλους τα σημάδια του χρόνου πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι στον εαυτό του. Θέλει συνεχώς να αποφύγει τη φθαρτότητα που φέρνει ο χρόνος, σαν να είναι αθάνατος στη γη. Αλλά ο χρόνος και ο θάνατος ήλθαν ως πράξη άκρας φιλανθρωπίας του Θεού, για να μη γίνει ο άνθρωπος αθάνατος μαζί με το κακό.

Η αξία της ζωής, λοιπόν, δεν εξαρτάται από το μήκος της, από την μακροζωία και την κατά κόσμον ευτυχία, αλλά από το είδος, το ήθος, την ποιότητα και την ανωτερότητα του περιεχομένου. Η πραγματική ευτυχία του ανθρώπου δεν μετριέται με τον αριθμό των ετών, αλλά κατά το μέτρο που τον αξιοποιούμε σε βάθος. Έτσι, παρατηρούμε το πόσο σημαντικός είναι ο χρόνος και ιδιαιτέρως η κάθε στιγμή. «Η στιγμή δεν πιάνεται». Μέχρι να την ονομάσουμε παρόν έγινε ήδη παρελθόν. Αυτή η τρεπτότητα του χρόνου είναι, όμως, ευλογία για τον άνθρωπο, γιατί του δίνει την ευκαιρία να αλλάξει προς το καλό και να οικοδομήσει στην καρδιά του πνευματική κατάσταση. Με την έννοια αυτή, ο χρόνος γίνεται ένα άλλο δέντρο της γνώσεως του καλού ή του κακού.

Όπως τόνιζε και ο Άγιος Πορφύριος: Δεν υπάρχει καινούργιος χρόνος, υπάρχει μόνο ο χρόνος που πέρασε. Αλλά ο χρόνος που μας δίνει ο Θεός είναι «καιρός», τον οποίο εμείς πρέπει να τον κάνουμε «ευκαιρία» για τον Θεό να μπει στη ζωή μας. Να συναντηθούμε μαζί Του. Γιατί αυτή η συνάντηση θα είναι μία και μοναδική.

Γράφει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Όταν δεις να συμπληρώνεται ένας χρόνος, ευχαρίστησε το Θεό που σε αξίωσε να ζήσεις τόσα χρόνια. Και, αφού καταnuγή η καρδιά σου από ευγνωμοσύνη για τα χρόνια που σου χάρισε η αγαθότητα του Θεού, αναλογίσου τα χρόνια που έζησες και πες στον εαυτό σου: Οι ημέρες τρέχουν και περνούν, τα χρόνια συμπληρώνονται, προχώρησε πολύ η ζωή μας. Ποιο καλό έργο πράξαμε; Μήπως φύγουμε από αυτό τον κόσμο χωρίς κανένα αγαθό έργο, έρημοι από κάθε αρετή; Το δικαστήριο της δευτέρας παρουσίας πλησιάζει, η ζωή μας τρέχει βιαστικά προς το γήρας και δεν θα αργήσει να έρθει το τέλος.

Αυτό το τέλος προβλημάτιζε και τον Απ. Παύλο, γι' αυτό και τόνιζε με ιδιαίτερο τρόπο: Βλέπετε ουν πώς ακριβώς περιπατείτε, μη ως άσοφοι, αλλ' ως σοφοί, εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, ότι αι ημέραι πονηραί εισί (Εφ. 5, 15-16), δηλαδή: να

προσέχετε, λοιπόν, καλά πώς ζείτε, μη ζείτε ως ασύνετοι αλλά ως συνετοί. Να χρησιμοποιείτε σωστά το χρόνο σας, γιατί ζούμε σε πονηρούς καιρούς.

Δεν είναι καθόλου τυχαία αυτή η προτροπή του απ. Παύλου. Δεν μιλούσε ο Απόστολος των Εθνών μόνο για εκείνη την εποχή, δηλαδή 2.000 χρόνια πριν, αλλά για όλους τους αιώνες και για κάθε γενεά μέχρι της συντελείας των αιώνων.

Αν ρίξουμε μια ματιά μέσα στο χρόνο, θα διαπιστώσουμε ότι ο χρόνος έχει 8.760 ώρες. Βλέποντας αυτό τον αριθμό μάς φαίνεται υπερβολικός, ή ίσως τρομάξει κάποιος με τον όγκο των ωρών. Η διαπίστωσή μας αυτή είναι για εκείνη τη στιγμή, ή για λίγα λεπτά, ή για λίγες ώρες. Μετά από λίγο επανέρχεται ο άνθρωπος στη ζοφερή καθημερινότητά του.

Όμως, ας προβληματιστούμε. Ένας όλοκληρος χρόνος με τόσες χιλιάδες ώρες, πώς αξιοποιείται από τον καθένα μας; Ιδιαίτέρως, στη σημερινή εποχή όπου η τεχνολογία βρίσκεται σε έξαρση, ώστε εκατομμύρια άνθρωποι να κάνουν ασυλλόγιστη χρήση των διαφόρων ηλεκτρονικών μέσων, σπαταλώντας ώρες πολλές, ημέρα και νύχτα, μπροστά σε μια οθόνη, καταστρέφοντας όχι μόνο την σωματική τους υγεία, αλλά κυρίως σκοτώνοντας την αθάνατη ψυχή τους.

Βρίσκουμε συνεχώς δικαιολογίες, για να καλύψουμε το κενό της ψυχής μας, αλλά ποτέ δεν παραδεχόμαστε την απουσία του Χριστού από τη ζωή μας. Γι' αυτό και όταν μας ζητηθεί να περιγράψουμε τον χρόνο και να τον ορίσουμε, θα διαπιστώσουμε την αδυναμία να το πράξουμε, γιατί καταλαβαίνουμε ότι καμιά απώλεια δεν είναι πιο μεγάλη από την απώλεια του χρόνου.

Γράφει ο Πρωτ. π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός: Αν αξιοποιήσουμε τον χρόνο της ζωής μας ως ευκαιρία αγώνα για την αρετή, αν αναζητήσουμε το Θεό στα πρόσωπα των συνανθρώπων μας, αν υπομείνουμε στις δυσκολίες, αποδεχόμενοι το θέλημα και την πρόνοια του Θεού για μας, αν διαλέξουμε την αγάπη στη ζωή της Εκκλησίας, τότε βιώνουμε την παιδεία του πνευματικού κόπου, που γίνεται για μας ένα μικρό θαύμα. Αν νιώθουμε την παρουσία του Θεού, τότε μοιραζόμαστε το φως της πίστης με τους συνανθρώπους μας. Και θα αντέξουμε στα δύσκολα, ενώ θα έχουμε μέτρο στα ευχάριστα. Θα ανήκουμε στην ιστορία αυτού του κόσμου, στην ταυτότητα του λαού που επέτρεψε ο Θεός να γεννηθούμε, αλλά και θα βλέπουμε στον κάθε άνθρωπο την εικόνα του Θεού και η αγάπη θα μας δίνει νόημα ζωής. Αυτή η παιδεία δεν σταματά στα βιβλία. Είναι ο τρόπος του χρόνου στην Εκκλησία. Τον χρειαζόμαστε.

Εν κατακλείδι.

Ο άνθρωπος δεν είναι καταδικασμένος να ζει για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα,

αλλά μπορεί σε αυτό το διάστημα να κερδίσει την προοπτική της αιωνιότητας. Η αιώνια ζωή που χάθηκε ασυλλόγιστα, κερδήθηκε μερικώς με την παράταση της ζωής με την διαιώνιση του είδους, αλλά ολοσχερώς κερδήθηκε με την Ανάσταση του Κυρίου. Η Ανάσταση έδωσε άλλο νόημα στη ζωή του ανθρώπου. Οι απογοητεύσεις του χθες, οι μέριμνες του σήμερα, οι ελπίδες για το αύριο, έδωσαν τη σκυτάλη τους σε μια "καινή ζωή". Σε τούτη τη "καινή ζωή" ο θάνατος καταργείται, γίνεται ένα απλό πέρασμα μέσα στο χρόνο και γεννάται το όραμα του νέου κόσμου που μας προσφέρεται ως νέα δυνατότητα ελεύθερης επιλογής μας.

Τελικά, ο δρόμος για την αιώνια ζωή ανοίχτηκε. Από εμάς, όμως, εξαρτάται αν τον ακολουθήσουμε και με πόση συνέπεια.

Πηγή: pemptousia.gr